Kaisa Hautala

Bella-kettu ja sademörkiäiset

Tämä satu on kirjan tarinaa pidempi verkkoversio.
Sen voi lukea yhdessä samalla kirjan kuvitusta katsellen
tai kuunnella äänisatuna.

1. Kesäsade Mustikkametsässä

Aurinko paistoi Mustikkametsässä
ja lämmin kesäsade ropisi puiden lehdille.

Pieni Bella-kettu loikki vesilammikoissa
parhaimpien ystäviensä, Frans-karhun ja
Bernille-pupun kanssa ja nauroi ilosta.
Kastemadot kurkistivat mudasta ja sammakot
loikkivat heidän ympärillään.
Kaikkialla tuoksui niin ihanan raikkaalta ja
kesäiseltä. Metsässä oli hypähtelyihin sopivia
lammikoita ja mutaa, johon tassunjäljet jäivät
hauskasti näkyviin.

Heillä oli niin kovin hauskaa.

2. Sateenkaari ilmestyy

Vähitellen sade hiljeni ja myös muut metsän eläimet alkoivat nauttia sadepäivästä. Jossain kauempana peippo ja pajulintu lennähtivät puusta toiseen, ja siilit tassuttelivat märällä sammaleella. Metsä täyttyi jälleen äänistä.

Bella, Frans ja Bernille pysähtyivät suurelle aukiolle. Taivaalle ilmestyi sateenkaari. Se kaartui metsän ylle ja hehkui pehmeissä väreissä.

Bella jäi haltioituneena katselemaan sitä.

”Vau”, hän henkäisi hiljaa. ”Se on kuin taikaa.”

”Emme ole koskaan nähneet tuollaista”, Bernille sanoi. ”Sateenkaari on kirkkaampi kuin ennen.”

Bella hihkaisi ihastuneena ja pyörähti ympäri niin, että vettä roiskaisi joka puolelle.

”Mennään tutkimaan sitä!”

”Joo, ja katsotaan, mitä mielenkiintoista siellä on”, Frans hihkaisi ja taputti tassujaan yhteen.

3. Kutiavat sadepisarat

Mutta juuri kun Bella aikoi liittyä ystäviensä leikkiin, tapahtui jotain erikoista. Vastikään sataneet vesipisarat eivät valuneetkaan pois Bellan turkista, vaan tarttuivat hänen märkään selkäänsä ja alkoivat liikehtiä vikkelästi. Ne kiemurtelivat ja pyörähtelivät Bellan turkissa niin, että tämä hätkähti. Yhtäkkiä Bellaa alkoi kutittaa.

”Mitä kummaa tämä on? Hei, ihan oikeasti! Näettekö te, mitä selässäni tapahtuu? Rapsuttakaa minua!” Bella nauroi.

Bella ravisteli turkkiaan, mutta pienet liukkaat pisarat vain hyppivät ja pyörivät mukana. Hän pyörähti ympäri, kääntyi toiseen suuntaan ja yritti nähdä, mitä hänen selässään oikein tapahtui.

Frans ja Bernille nauroivat vieressä.

”Tuo on kyllä näky”, Bernille hihitti. ”Kutiava ja tanssahteleva kettu!”

”Yritäpä napata oma häntäsi!” Frans ehdotti.

Bella yritti. Hän pyörähti kerran, kaksi kertaa ja vielä kolmannen kerran, mutta häntä vain vilahti silmäkulmassa.

4. Loiskahdus lammikkoon

”Minua kutittaa niin paljon, että tarvitsen karhean puun!” Bella huudahti.

Hän pyörähti vielä kerran ja lennähti suoraan vesilammikkoon. Pienet kimmeltävät pisarat tipahtelivat Bellan turkista veden pinnalle ja kelluivat hetken hiljaa. Sitten yksi niistä liikahti. Toinen nousi varovasti pintaan ja kolmas kurkisti veden alta.

Frans kumartui lähemmäs ja katseli hassuja pisaroita lippalakkinsa alta.

”Mitä ihmettä nuo oikein ovat? Pomppivia sadepisaroita? Sateenkaaren palasia? Heijastavia hyppeliöitä?”

”Varohan, ettet saa niitä turkkiisi”, Bernille sanoi hyväntuulisesti. ”Saattaisit pompahtaa suoraan puun oksalle!”

Bernille asettui kyyryyn ja näytti, miten tassut laitetaan oikeaan asentoon.

”Takajalat näin ja etutassut noin. Nyt olen valmis piiloutumaan. Kun nuo lähestyvät, pinkaisen pakoon niin, että muta lennähtää!”

5. Keitä sademörkiäiset ovat?

Pisarat kurkistivat vedestä ja hymyilivät ujosti. Sitten ne alkoivat hohtaa, nousivat kevyesti ilmaan ja jäivät leijumaan Bellan, Fransin ja Bernillen ympärille.

”Keitä te olette?” Bella kysyi uteliaana.

”Me olemme sademörkiäisiä”, pienet olennot vastasivat iloisesti.

Yksi sademörkiäisistä makoili selällään vesilammikossa ja uiskenteli ympäriinsä.

Bella hymyili leveästi.

”Tervetuloa Mustikkametsään. Täällä on tilaa meille kaikille.”

6. Sateenkaareen synty

Sademörkiäiset pyörähtelivät ilmassa ja kimalsivat vesipisaroina.

”Me elämme sateenkaarten sisällä”, yksi niistä kertoi. ”Sateenkaari on meidän kotimme.”

”Miten sateenkaari oikein syntyy?” Frans kysyi malttamattomana.

”Kun aurinko kohtaa sadepisarat, valo herää eloon”, pikkuruinen sademörkiäinen selitti. ”Me tanssimme valon mukana. Silloin syntyy sateenkaari.”

Bella kallisti päätään.

”Te siis maalaatte taivaan?”

Sademörkiäiset kikattivat.

”Yhdessä auringon kanssa.”

7. Lupaus uudesta kohtaamisesta

Ne hyppivät lammikoissa ja tanssivat ilmassa. Niiden ympärille syttyi pieniä värejä, ensin vaaleita ja sitten yhä kirkkaampia.

”Meidän täytyy palata pian kotiin”, pienin sademörkiäinen sanoi. ”Sateenkaari syntyy vain silloin, kun aurinko vielä koskettaa meitä. Nyt alkaa olla kiire.”

Bella nyökkäsi hiljaa.

Ystävykset katselivat, kuinka sademörkiäiset kohosivat korkeammalle. Valo osui niihin ja niiden värit alkoivat hohtaa. Taivaalle kaartui sateenkaari.

”Nähdään taas!” Bella huudahti.

”Tulkaa pian uudelleen!” Frans sanoi.

Bernille heilutti pitkillä korvillaan ja näytti vielä yhden hienon loikan.

Sitten sademörkiäiser katosivat sateenkaaren sisään.

8. Bella nukahtaa sateen jälkeen

Bella katseli niitä haikeana ja mietteliäänä. Sademörkiäiset olivat jo lähteneet, mutta yksi pieni pisara hehkui vielä ison lehden päällä.

Bella hymyili ja kumartui sen lähelle.

”Oli niin ihanaa leikkiä kanssanne. Odotan teitä seuraavassa sateessa”, hän kuiskasi.

Hetken metsässä oli aivan hiljaista. Silloin pensaasta kuului tuttu, pehmeä ääni.

”Me tulemme vielä takaisin, uusi kettuystäväni.”

Bella nosti korvansa pystyyn.

”Tulemme kertomaan ja näyttämään sinulle ja kivoille ystävillesi vielä paljon uutta”, pieni ääni jatkoi. ”Emmehän ole vielä kertoneet myrskymörkiäisistä.”

Bella hymyili. Hän asettui pensaikon juurelle sateen kastelemalle maalle ja kietoi suuren häntänsä ympärilleen. Hän sulki silmänsä ja mietti, miten ikimuistoinen sadepäivästä olikaan tullut.

Sitten Bella-kettu nukahti.